

Truyện ngắn
Chủ đề: nổi lại cuộc tình
Tác giả: Sói Ngọc

MÙA XUÂN ANH ĐẾN TÌM EM

*Mùa xuân hát trên môi người
Gọi niềm vui đến mỗi ngày
Mùa xuân hát trong tim người
Gọi tình yêu mãi ban đầu. –(Mùa xuân gọi–Trần Tiến)*

Dung, em gái tôi vừa làm bếp vừa la to nhắc nhở con trai:

– Thăng Ti có tắt TV đi rồi rửa tay đi ăn cơm không? Xem mãi phim hoạt hình từ sáng tới giờ không chán sao? Cá chiên xong rồi đây!

Tôi từ Canada qua thăm cô em bên San Diego, ở nhà cô ta một tuần để chị em tâm sự vì đã khá lâu chúng tôi chưa gặp nhau từ trước những năm COVID–19, và cũng để xem ngày Tết cổ truyền của người Việt trên đất nước Mỹ bây giờ ra sao.

Đây là căn nhà thứ hai sau khi chồng của Dung đổi sang làm cho hãng máy bay, căn nhà này được xây theo cách bài trí phòng ốc do chính Dung tự vẽ, rộng rãi và rất nghệ thuật.

Những ngày cận Tết trước cả tháng, tôi đã thấy vùng Bolsa nhộn nhịp bán mứt, bánh chưng, dưa hấu, mai, đào... y như chợ Bến Thành ở Sài Gòn thuở trước 1975 khi chúng tôi còn ở cùng với ba mẹ. Năm nào mẹ cũng dắt mấy chị em gái chúng tôi đi dạo chợ Tết, lúc ấy còn nhỏ nên mỗi lần đi chợ Tết mẹ cứ hay nhắc chị em tôi phải nắm tay nhau, và nắm cả vạt áo mẹ để đừng bị ai xô lấn xen vào giữa ba mẹ con, nên chả ngắm nghía được gì, cứ lo nắm áo mẹ vì người đông chen chúc nhau, họ lại cao hơn chúng tôi cả nửa thân người.

Thấy cảnh em gái nấu cơm, gọi con nhỏ vào ăn trước để đi học bài rồi đi ngủ, còn cô ta chờ chồng đi làm tối về rồi mới ăn sau; tôi mừng vì em gái sống thật hạnh phúc, an vui.

Dung là một cô gái cao mảnh khảnh, xinh nhất, khéo nhất nhà tôi. Mỗi lần cô chú đến nhà chơi đều bế, cưng nựng, và cho em quà rất nhiều. Vì biết mình đẹp nên nó có một chút cao ngạo trong cách cư xử. Ba mẹ tôi không cổ xuý cho tính không tốt này, nhất là đối với con gái, thường dạy dỗ:

– Mình giỏi sẽ có người giỏi hơn, đẹp cũng sẽ có người đẹp hơn, không nên ngạo mạn mà phải thể hiện những tính cách ấy qua hành động để cho mọi người thấy mình giỏi, đẹp một cách thật sự chứ không phải chỉ do lời khen của một ai đó làm mình tự mãn.

Em gái tôi học khá giỏi trong lớp, lúc nào cũng được lãnh thưởng cuối năm hồi còn ở Việt Nam, nàng học thêm cắm hoa, vẽ lụa, đàn tranh, bất cứ điều gì Dung động vào đều rất xuất sắc, khiến cho cô ta tự mãn ngăm mà không ai có thể chê trách chống đối được.

Năm 1985 gia đình ba mẹ tôi được chú Minh, người chú ruột sống ở Canada từ 1975 bảo lãnh qua, chúng tôi khi ấy còn ít tuổi, chưa lập gia đình nên được xuất ngoại cùng với ba mẹ một cách chính thức qua đường máy bay. Dung như cá gặp nước, nhanh chóng học bốn năm đại học vì đã chuẩn bị cho mình ngôn ngữ tiếng Anh khá giỏi, nàng lấy bằng kế toán dễ dàng và đi làm trong một công ty lớn của người bản xứ.

Vào Tháng Giêng, Tháng Hai, Tháng Ba, thời tiết Canada thật lạnh, những bông tuyết rơi khắp nơi, đậu lên những cây thông già xanh muôn thuở tạo nên một vẻ đẹp lạnh lùng quyến rũ huyền bí trên những đồi cao, khu vực vắng vẻ của thành phố Montreal. Mùa băng giá của những nước Bắc Mỹ, nhưng lại là mùa Xuân của những xứ sở nhiệt đới.

Cho dù lạnh cóng co ro đến đâu, người Việt vẫn tổ chức cái Tết cổ truyền; lúc ấy dân Việt còn rất thưa thớt nhưng vẫn cố gắng nhóm họp mỗi năm ở trung tâm thành phố Montreal, đơn sơ với những bàn cờ tướng, tà áo dài thanh nhã, bánh chưng, cây mai... cái Tết đơn giản nhưng ấm cúng tình đồng hương. Họ vẫn lập sân khấu hát văn nghệ, cải lương, kịch, để nhớ về quê hương xa xôi bên kia bờ Đại Dương.

Trong dịp lễ Tết ấy, Luyên, cháu ruột của cô Thanh, vợ chú Minh, từ Mỹ sang chơi đón Tết Việt với gia đình. Luyên là một người con trai tự lập từ lúc nhỏ, rất có ý chí tiến thủ, mẹ mất vì bệnh ung thư gan khi vừa qua Mỹ. Luyên phải vừa đi học, đi đưa báo mỗi ngày, lấy tiền nuôi bản thân mình và em gái đi học. Tiền nhà được cô Thanh ở Canada trợ cấp cho đến khi nào có khả năng tự lập. Hai anh em hẳn vẫn ở trong một áp [apartment/căn chung cư] do mẹ mướn khi mới qua năm 1975, hẳn mới 10 tuổi nhưng tỏ ra là người anh mang đầy trọng trách. Vì dưới 16 tuổi nên hai anh em hẳn được một người bảo mẫu của chính phủ Mỹ coi quản, giúp đỡ vật chất, sinh hoạt hàng ngày. Tuy vậy Luyên vẫn muốn tự mình sinh nhai, hẳn phải dậy vào 4 giờ sáng mỗi ngày đi đưa báo rồi mới về đi học sau.

Thành tích học tập của Luyến thật đáng nể, sau khi xong 12 năm phổ thông, Luyến lên đại học, lấy bằng kỹ sư làm cho hãng Microsoft Mỹ. Hắn dành tình thương hết cho em gái, nên chưa bao giờ nghĩ đến việc lập gia đình, cũng như chưa gặp được cô gái nào lọt vào cặp mắt xanh của hắn.

Năm hắn 25 tuổi, lần đầu sang Canada thăm gia đình cô Thanh, chú Minh, ở nhà cô chú một tuần chơi và ăn Tết Việt. Hắn gặp Dung tại đây, với khuôn mặt thanh tú, cặp mắt sáng thông minh, và nụ cười duyên dáng, đã đốn ngã trái tim của hắn hồi nào không hay; bữa đó hắn chỉ nghe lòng bùng tiếng nói cười của những bạn bè, cô đi hỏi thăm sức khỏe, công việc; hắn không sao mở miệng chia sẻ điều gì được với ai, vì con mắt hắn đang ngằm dõi theo từng cử động nhỏ của người con gái đáng yêu trước mắt, cũng như trái tim đập thình thịch của chàng trai mới biết yêu, mỗi khi muốn lại gần làm quen người đẹp.

Dung vô tư đem đĩa mút quất do chính tay mình làm ban sáng đến từng người một mời ăn; khi đưa đến Luyến, hắn nhón một quả, nhưng vì tim đập mạnh, bàn tay cuống quýt, không còn theo sự điều khiển, trái mút quất bất ngờ rơi lăn xuống đất. Cả Dung và hắn theo phản xạ tự nhiên, cùng ngòì thụp xuống chụp lại trái mút, không may trái quất lăn vào gầm ghế gần đây, còn hai bàn tay Dung và Luyến bỗng nhiên nắm chụp vào nhau!

Cả hai ngừng lại một giây, cả không gian và thời gian như đọng lại ở thời khắc ấy, chỉ nghe hai quả tim rộn ràng đập, hai khuôn mặt thật gần, nóng ran, cùng hai bàn tay như bùng lửa bốc cháy. Dung bẽn lẽn rút tay mình lại, đứng lên gập gập như kẻ phạm tội:

– Xin lỗi... xin lỗi anh!

Nàng xấu hổ, vụt chạy vào trong nhà, để lại mình Luyến vẫn ngòì yên cạnh cái gầm bàn, chưa tỉnh khỏi cơn mơ...

*Phải chăng mầm non mùa xuân đang hé mở
Phải chăng nụ hoa mùa xuân đang hé nở
Phải chăng ngày xuân đầu tiên đang gõ cửa
Khi anh trông em ung dung bên thềm nhà. –(Lắng nghe mùa xuân về–Đương Thụ)*

Từ ngày gặp nàng thơ, Luyến trở về Mỹ với thể xác bất an, trái tim hắn đã bỏ lại ở Montreal, hắn đi làm uể oải, về nhà ăn cơm rất ít mà chỉ ngòì miên man suy nghĩ và tự cười một mình. Em gái hắn ngạc nhiên hỏi:

– Anh có bệnh gì không? Phải nên đi gặp bác sĩ mỗi năm đấy!

– Em không lo đâu, anh... rất khỏe mà! Chỉ là... chỉ là...

– Là sao?

- Nếu em có... Thôi, không có gì đâu! Em đi ngủ đi, mai anh sẽ hết bệnh mà...
- Từ ngày anh từ Canada trở về đây, em thấy anh hình như sống trong mơ hay sao ấy! Chắc chắn anh phải có gì giấu em phải không? Nói cho em biết đi?
- Anh... anh...
- Ah! Hay anh đã gặp cô nào rồi phải không? Nói đi, em sẽ giúp mà!
- Bộ em không sợ có chị dâu sẽ lấy bớt tình thương của anh đối với em sao? Như em thường nói với anh hồi còn nhỏ đó, phải thương em nhất nhà, phải lo cho em...
- Hồi ấy em còn nhỏ, em chỉ biết có hai anh em mình thôi, còn bây giờ... sẽ có ngày em cũng phải đi... lấy chồng chứ bộ!
- Nói đến đây Tiên trở nên e thẹn... khuôn mặt đỏ ửng, nàng chống trả:
- Cuộc đời sẽ phải có lúc anh sống cuộc sống của anh, và em cũng vậy, chứ đâu phải anh ở mãi bên em lo chăm sóc cho em như còn nhỏ đâu chứ!
- Em... quen ai rồi phải không?... Người ấy là ai? Có nghề nghiệp gì không? Em phải dặt về giới thiệu cho anh biết trước khi... yêu đấy!
- Anh chưa yêu nên chưa biết đây thôi! Khi yêu ai thì người đó có là tên cướp mình cũng yêu đó! Trái tim không có lý trí mà!
- Thôi thôi! Làm ơn đừng yêu kiểu mất lý trí như thế nhe, anh chỉ muốn em có một gia đình đàng hoàng, chồng con có công ăn việc làm chứ đừng yêu... kẻ cướp nhe!
- Em ví dụ thôi! Em phải chọn người tốt mới yêu chứ!... Trở lại chuyện anh nè, anh phải lập gia đình trước mới đến lượt em đó! Anh đã ra trường, có nghề nghiệp, còn chần chờ gì nữa?
- Anh... cũng muốn lắm... Nhưng không biết... người ấy nghĩ gì về anh...
- Chứng tỏ anh đã có ý trung nhân rồi đúng không? Vậy mà cũng giấu nữa! Kể cho em nghe, em sẽ làm bà mai cho.

*Bốn phương mây nước, người đôi ngả
Hai chữ tương tư, một gánh sầu. –(Tân Đà)*

Hai năm sau đó, em gái tôi và Luyến lập gia đình.

Dung 27 tuổi, cùng tuổi với Luyến, ba mẹ tôi và cô Thanh đều thúc giục cho hai người về với nhau. Con gái 27 cũng đã lớn. Ba mẹ tôi rất vui khi có một chàng rể quý, biết yêu thương chăm sóc Dung, nàng theo chồng về Mỹ, thành phố Seattle, Washington. Chưa có giấy tờ đầy đủ, nên Dung nghỉ ở nhà một thời gian lo nội trợ.

Khoảng hơn nửa năm sau, vào một buổi tối, tôi nghe tiếng điện thoại reo, vội cầm lên, bên đầu bên kia tiếng Dung thỏ thức:

– Chị ơi, em khô quá!

– Chuyện gì vậy? Từ từ kể chị nghe coi, đừng khóc lóc như vậy, chị chả hiểu và không nghe rõ tiếng em nói.

– Chắc... chắc... em sẽ ly dị...

– Tại sao? Luyến thương em lắm mà, chính hắn cầu hôn em, hắn đã năn nỉ cô Thanh thuyết phục chú Minh nói với em mà! Mới chỉ nửa năm thôi... Sao kỳ vậy?

– Chị ơi, lúc đó tụi em mỗi đứa một nơi, không hiểu cách sống của nhau, những lời yêu thương của anh viết cho em là thật, nhưng tụi em chưa biết sự sinh hoạt của nhau ra sao, chưa hiểu anh có những điều gì tốt hay xấu, với lại lúc ấy đang yêu nhau, chỉ thấy cái đẹp của nhau... Còn bây giờ...

– Ai cũng có cái tốt và xấu, vợ chồng là vậy mà, em hãy nói chuyện với chồng, cùng nhau sửa đổi để sống cho hạnh phúc, chứ đâu thể mỗi lần cãi nhau là đòi ly dị!

– Không phải người đòi ly dị là em đâu, mà anh đòi ly thân với em, anh đã ra ngoài sống, để em một mình trong căn hộ rộng lớn này, anh nói để chúng em có thời gian suy nghĩ lại!

– Mà chuyện gì đến nông nổi này vậy? Kể chị nghe coi!

Tiếng khóc của Dung ngày càng to hơn nữa. Tôi biết em gái mình đã được nuông chiều từ bé, lại thêm tính tự mãn của nó, có thể đây là điều mà chồng nàng không thể chịu nổi chẳng. Tiếng khóc thút thít của Dung vừa kể lên:

– Từ ngày lấy em về nhà, anh ấy và em chỉ chung phòng có một đêm đầu tiên thôi, rồi sau đó anh dọn ra phòng riêng nói là để dễ cho anh làm việc, vì nhiều khi nửa đêm anh phải dậy làm việc trên máy nếu có những công việc khẩn cấp, sợ sẽ phiền đến giấc ngủ của em. Anh đi làm việc về rất khuya, nhiều lúc em ngồi chờ cơm mà ngủ gục trên bàn ăn luôn, em biết anh bận thật, em rất hiểu mà không chê trách. Khi em nói là muốn đi làm

lại thì ảnh lúc nào cũng tìm có không muốn cho em ra ngoài, chỉ muốn em lo việc nội trợ vì sau này hai đứa sẽ có em bé, chỉ một mình ảnh làm lương cao là được rồi.

– Vậy nghe cũng ok mà! Ở đây cả hai vợ chồng đi làm lương cao sẽ bị đánh thuế hết, chồng em nói vậy cũng có lý mà....

– Nhưng... chị biết không, em mới phát hiện ra... ảnh có một người con gái khác!

– Sao em biết được?... Luyến đâu phải loại người như thế!

– Em cũng tin là ảnh không phải loại người lừa dối, bắt cá hai tay, nhưng tận mắt em đã đọc được bức thư hai người hẹn nhau ra ngoài gặp gỡ.

– Người con gái ấy là ai? Em có tìm hiểu không? Khách hàng hay đồng nghiệp?

– Chị ta là bác sĩ, một người bạn học cũ trong lớp của ảnh hồi trung học; chị ấy mới từ Pháp về nước Mỹ này, người đầu tiên chị ấy hẹn gặp là... ảnh!

– Sao em không hỏi thẳng thằng xem Luyến trả lời ra sao?

– Em chán quá, không muốn hỏi han gì nữa, em cũng từng đi làm, từng có tiền của riêng mình, chứ đâu phải kẻ ăn bám đâu chứ! Từ ngày qua đây, em cảm thấy như mình thật gò bó, sống không thoải mái vì bất cứ điều gì cũng phải xin phép, em đã dùng hết số tiền mình để dành rồi. Bây giờ đi chợ tiêu xài cũng phải nói cho ảnh biết, mà chị biết em không muốn là kẻ cứ phải ngửa tay xin tiền trong khi mình vẫn có khả năng kiếm tiền! Em mà tự đi xin việc làm, không xin phép ảnh thì thế nào cũng lại gây nhau nữa.

– Em hãy giải thích cho chồng biết là em cần phải có công việc riêng, cần có nguồn tài chính riêng, chứ sống dựa vào người khác em không thoải mái. Chị nghĩ hai vợ chồng phải nói với nhau để hiểu nhau chứ không thể nào để trong lòng, rồi đến khi sự bất đồng ấy ngày càng lớn sẽ làm hai vợ chồng xa cách nhau, dẫn đến ly dị...

– Em không có thì giờ và cơ hội để nói, ảnh về nhà thật trễ, ảnh phải nghỉ ngơi, em không muốn nói chuyện hay cự nhau vào giờ đó nữa, vì sẽ làm ảnh mệt lắm, hôm sau ảnh đi làm rất sớm. Còn cuối tuần thì ảnh lại có bạn bè của ảnh....

– Vậy chứ hồi đó xin cưới em làm chi?

– Ảnh có nói là ảnh tưởng em sẽ cùng một chí hướng với ảnh, nói gì em cũng ok, ai ngờ em lại có ý riêng của em, cãi lại những điều ảnh đề ra như đòi đi làm lại, muốn mua nhà thay vì ở chung cư cho tiện lợi việc dọn nhà.

– Chị nghĩ nếu đã đến nước này rồi, Luyến đã dọn ra ngoài và đòi ly thân với em, bẽ gì em cũng phải đi làm, có nguồn tài chánh cho riêng mình mới sống thoải mái được, em hãy đi làm lại đi, chị ủng hộ em. Ra ngoài em sẽ có cuộc sống rộng mở, sau đó từ từ suy nghĩ và xem cách hành xử của Luyến ra sao. Còn nước còn tát...

– Vâng chắc em sẽ làm như chị nói, thật sự em không còn cách nào hơn thế! Em mới sang Mỹ chưa được bao lâu, lập gia đình cũng chỉ hơn 6 tháng mà kết quả thật làm em chán đời quá! Vì tình yêu em đã hy sinh bản thân mình, anh ấy lại đối xử với em như thế... Nghĩ lại em thấy sao mình ngu ghê!

Kỷ niệm ngày xưa vẫn còn đâu đó

Những bạn bè chung những con đường nhỏ

Hoa sữa vẫn ngọt ngào đầu phố đêm đêm

Có lẽ nào anh lại quên em... có lẽ nào anh lại quên em. –(Hoa sữa–Hồng Đăng)

Dung là một người phụ nữ mạnh mẽ, không chịu thua ai; nàng xin làm kế toán cho hãng thuốc không xa nhà mấy, đây là job đầu tiên ở đất nước Mỹ cho nàng lấy thêm kinh nghiệm nghề nghiệp.

Nàng mê công việc như những môn nghệ thuật nàng đã học khi ở quê hương, nàng chăm chỉ làm việc, tìm ra được những lỗ hổng tài chính, những thất thoát mà công ty có thể tiết kiệm được. Nàng mới vào nhưng đã trở thành một cánh tay đắc lực cho chủ, bỗng chốc trở thành một kế toán chính của công ty. Nàng là một cô gái thông minh với đầy khéo léo, được công ty tin tưởng, giao phó trách nhiệm thương lượng giá cả, nên nàng thường đi ăn uống với các đối tác, về nhà rất trễ. Nàng đã trở thành độc thân rồi, thì đâu cần về nhà sớm để làm gì nữa.

Một hôm vì quá nê khách, nàng uống khá nhiều rượu, được một người bạn đồng nghiệp nam đưa về nhà. Trong cơn say, lơ mơ nàng thấy căn nhà nàng đã được bật đèn sáng từ hồi nào, có tiếng nói của ai đó rất quen thuộc từ trong nhà khi đón nàng từ trên tay người đồng nghiệp, nàng không thể nào nhớ nổi, nàng được đặt nằm lên giường thật thoải mái, rồi chuyện gì xảy ra nữa nàng chẳng còn chút trí nhớ nào cả.

Khi tỉnh dậy nửa đêm, nàng đã nôn thốc nôn tháo, nhức đầu vô cùng, nước mắt nước mũi ràn rụa, bỗng chốc cảm thấy tủi thân cho số phận long đong có chồng như không của mình; trong lúc nàng đang ói mửa trong nhà tắm, cảm thấy một bàn tay rất nhẹ nhàng vuốt lên lưng, xoa bóp đầu nàng, tiếng nói thì thầm:

– Em ói hết ra đi rồi uống viên thuốc này vào với trà nóng sẽ giải rượu!

Nhận ra chồng, nàng muốn nói lắm, nhưng vì quá mệt, nàng nhắm mắt yên lặng. Luyên đã về nhà từ hồi nào, giúp nàng đứng dậy, ra khỏi buồng tắm, dìu nàng vào giường, xoa bóp hai thái dương, massage cho nàng khắp châu thân với dầu nóng cho đến khi nàng ngủ thiếp đi, kéo chăn đến tận cổ cho nàng. Luyên nằm xuống bên cạnh ngắm nhìn nàng ngủ như chàng hoàng tử trong truyện người đẹp ngủ trong rừng (sleeping beauty) của Charles Perrault.

Tình yêu trong hấn bỗng nhiên bùng dậy, hấn cảm thấy hối hận đã bỏ nàng một mình, tiếc những ngày tháng đã đối xử không tốt với vợ, vì quá stress [căng thẳng] với công việc trong sở và khi về nhà thì chàng có chút tự ti thấy nàng quá hoàn hảo, và chút tự mãn của nàng làm hấn tăng thêm stress. Hấn cũng tự giận mình, không hiểu sao tâm tính lại bất thường như thế, không biết giờ sẽ phải nói những lời xin lỗi vợ ra sao đây. Bất giác hấn nằm sát vào nàng, ôm lấy thân hình mềm mại, ấm áp của vợ, siết chặt vào người mình, đặt lên môi, lên mắt nàng những nụ hôn say đắm của tình yêu bù đắp...

Sáng dậy sớm, trước khi rời khỏi nhà chàng không quên nấu một tô cháo gà thật ngon cho vợ với một mẩu giấy:

“Em hãy ăn cháo lấy sức trước khi đi làm nhé! Yêu em!”

Dung vẫn còn giận chồng vì chuyện người bạn gái cũ của Luyên hẹn ra ngoài gặp nhau hôm nọ, nên không thèm trả lời lại. Nàng vẫn sinh hoạt bình thường, không để ý đến chồng đã thực sự muốn quay trở lại với mình. Nàng nhận được text của Luyên vào cuối ngày:

“Hôm nay anh mời em ra ngoài ăn tối nhé. Anh sẽ đón em lúc 6:30 ở trước hãng em.”

Nàng mau mắn trả lời lại:

“Không được rồi, em đã có hẹn!”

Câu trả lời của nàng như một thách thức đối đầu với Luyên, từ xưa đến nay Dung rất khéo léo ăn nói, không làm hấn buồn bao giờ, ngay cả lúc hấn đòi ly thân. Chính hấn đã bắt đầu cuộc chiến trước, chính hấn đã đòi ra ngoài sống và muốn suy nghĩ lại. Hấn hiểu đây chính là gáo nước lạnh tạt lên người con gái mới bước về nhà chồng. Hấn đã sai rồi. Hấn phải chịu sự trừng phạt, hấn phải xin lỗi nàng thôi.

Luyên điện thoại đến cầu cứu em gái. Tiên thông cảm người anh vì quá stress với công việc nên lên con khủng hoảng xử sự không đúng với chị dâu, nàng điện thoại cho Dung nói tiếng xin lỗi dùm ông anh mình:

– Chị Dung hả, chị khỏe không? Em là Tiên đây...

- Oh! Em khỏe không, lâu quá chị em mình ít có dịp gặp nhau, chắc em cũng bận tìm việc làm phải không? Em ra trường rồi mà?
- Vâng, em đã ra trường được cả năm nay rồi mà vẫn chưa tìm được việc gì phù hợp nên cứ ngồi chơi xơi nước vậy đó!
- Cuối tuần này em muốn mời anh chị về nhà ăn cơm chung với em nhé, mới đây đã đến cái Tết nữa rồi, ngày 23 Tết đưa ông Táo về Trời, cúng ông bà cha mẹ luôn. Anh chị về cúng trước ăn sau.
- Chị... Chị ngại quá!
- Ông anh của em có người vợ dễ thương như chị mà không biết yêu quý, em cũng không biết nói sao nữa; chị... tha lỗi cho anh một lần chị nhé, em nghĩ chắc anh bị tẩu hỏa nhập ma nên ra nông nỗi này, lại nói những lời ly thân với chị, em biết anh hối hận lắm, nhờ em xin lỗi chị đây, chị bỏ qua cho anh lần này nhé!
- Anh ấy đã có người con gái khác rồi, anh hẹn hò với người bạn gái học hồi trung học đó, coi chị không ra ký lô nào hết. Chị định sẽ bay về Canada ăn Tết năm nay, có thể ở đó luôn không biết chừng!
- Ôi ôi chị ơi, đừng đi quá xa nhé, chị Ánh là bạn thân thời trung học của anh, chị ấy tìm gặp anh để đưa thiệp cưới, chị ấy làm đám cưới ra giêng, qua Tết, em thề đó; chị đừng nghĩ oan cho anh rồi bỏ về Canada thì khổ cho anh nhe, ông anh của em có lỗi thật, nhưng anh thật tình bị oan vụ có bạn gái khác; chị là mối tình đầu của anh, là người mà anh thần tượng nhất đó, em là em gái anh, ở bên cạnh anh từ nhỏ đến lớn, chuyện gì em cũng biết hết, anh hơi khùng khùng nhưng thật sự rất chung thủy và thật thà....
- Có cô em như em, anh thật có phước đó nhen!
- Chị hết giận rồi đó nhé, để em nói anh chiều nay ghé qua đón chị rồi về nhà em, mấy anh chị em mình cùng đưa ông Táo về trời, cùng uống rượu, hát karaoke với nhau cho vui nhe.

Chiều hôm ấy, tuy thời tiết vẫn rất lạnh, bầu trời thật quang đãng, 5:30g mặt trời đang lặn dần phía Tây, Dung thấy ánh mặt trời rực đỏ ở cuối góc chân trời như một lời chào kết thúc của một ngày, một ngày tươi mới sẽ sang trang.

Vừa ra khỏi hăng, đã thấy Luyện cùng với bó hoa hồng rực rỡ đỏ thắm trên tay, chàng ăn mặc thật lịch sự bảnh bao như ngày ra mắt gia đình hỏi cưới, chàng hiên ngang tiến lại Dung không chút e dè, coi như chả có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa, nắm lấy tay Dung,

dịu dàng đứng sát vào Dung, nhớ nhung, hít mùi hương trên mái tóc. Cô nàng cảm nhận được sự hồi lồi, yêu thương từ trái tim nồng nàn của chồng, lắng nghe lời thì thầm:

– Em yêu... mùa Xuân của anh!

*Hãy gần anh nhé chào mùa xuân
Cùng anh quên hết mọi phiền lo lắng trong cuộc đời
Mai đào sắc thắm như bờ môi em
Nhìn vào đôi mắt tựa ngàn tia nắng xuân nồng nàn. –(Xuân bên anh–Thanh Hưng)*

Sỏi Ngọc

nguồn: [blog người phương nam](#)

Nguồn: Internet eMail by **catbui** chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, March 6, 2025
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH